

СТИХОТВОРЕНИЯ

Очакване

Колко весело съ другари
наш полето въ надпревара,
между сладкогласни птички
тамъ играеме ние всички.

Пазаретъ малко, голям,
бъже всичкитъ доволни,
но свършиха се игритъ —
мрачно ставатъ вече дентъ,
а пъкъ колко сме честити
и съсъ радостъ ниевъ дунетъ!

Ной игритъ ще забравимъ,
но пъкъ веселъ и здравъ
и съсъ нощи, прѣсни глин,
нравъ школото чудно, младо: —
ученица, ученици,
ще поспремъ ние всички,
съ радостъ свѣта на четитъ,
нашия любима учителя

И следъ туй въ класа събрали
ще начнемъ като лани:
съвъ игри, възникна пѣсни
и съвъ признаци чудесни.

Но кога, кога ще стане
насъ величното да покане!..

В. Н. Марчевски

НЕДОВОЛНА

Аль съмъ недоволна
кода нито болна,
че съмъ туй мъничка —
малка дребна птичка.

Нито съмъ радитъ
стигамъ плодотетъ,
нито вървѣтъ гълъгата
виздамъ се гората.

Пусти вера грѣшна,
кой гдето ме срѣде,
прохои, та се свѣи:
„Туй джудакъ, кой е?“

Душа и карежда,
и ме туй поглежда,
вѣкъсь се на криво,
криво, насмѣшливо.

Че ми става тесно,
на сърдцето немно,
иде ми да падна,
посрѣдъ бѣла падана.

Аль съмъ недоволна,
и ще легна болна,
че съмъ туй мъничка
нито малка птичка!

Хр. Богдановъ.

ПЪРВИ ЗВЪНЪ

Кукурнгу! Съмна вече!
Ставайте, съзнайте ние,
че школото е дадець,
а величното бие, бие.

Днесъ е пръвъ учебенъ денъ,
пръвъ за Гошо първолака,
идете ние съ той насмѣль,
по-малъ не му се чака.

Грабна новата прѣмѣна,
книжката си и — напредъ,
днеска кончикъ си насмѣна,
днесъ е дубаво напредъ.

Кукурнгу! Стана съмъ
Ставайте, съзнайте ние,
колко свѣта е на ниевъ,
а величното бие, бие...

Симеонъ Марковъ